

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita R. P. Ioannis Francisci Regis, è Societate Iesv

La Broue, Claude de

Coloniæ, 1660

§. 3. Res miræ ab ipso in vita peractæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45172

ctionem secutus funestior: aliquantè pòst,
sclopus minor explosus in caput, miseri-
mo scorto vitam eripuit, cum maximè pe-
tulantes juvenes aliquot ad flagitium alli-
ceret.

§. III. Res miræ ab ipso in vita peractæ.

Sunt hæ diversi generis, atque adeò vix
ad certa capita revocari queant: pro-
inde aliis alias subjungam ordine. Femi-
nam non hæreticam modò, sed etiam in
hærési sic obfirmatam, ut viro nobili cuius
in dynastia degebat, quique singulari quo-
dam studio in id incubuerat diu, ut deviam,
rectum ad iter reduceret, ad eam diem fra-
stra, flexit Franciscus tribus verbulis. Cum
enim per agrum Vivariensem iter faciens,
illac forrè transiret, expostulassetque cum
eo amicè, ut sit, pius dynastes de mulie-
ris contumacia, quæ se nullis neque polli-
cationibus, neque minis ab heterodoxis
opinionibus deduci sineret, Tu verò, inquit,
Franciscus, illam per aliquem tuorum accersito.
Cùm venisset, Eia, insit, illam compellans,
non vis ad sanctam Ecclesiam Catholicam re-
verti? Quidni verò? subjicit femina: tu id à me
poscis

poscis tam comiter, ut refragari nequeam. Neque longiori disceptatione opus fuit: professio-
nem fidei emisit penè continuò. Eundem-
que ad modum persuasit sellulario cuidam
opifici, cui familiarius nihil erat, quām per
cauponas vino sese ingurgitare, perque
ebrietatem, miserrimam uxorem pugnis
contundere, ut sobrius deincepsesse vellet:
in eum enim cum incidisset, Non est, inquit,
honesti viri uxorem habere tam indignum in mo-
dum: nec benè morati conjuges itant ad ænopolia,
multò minus manu fustive tundunt uxores. Hæc
placidè cum accepisset vir ad eam diem
ebriosus, & caupona abstinuit deinceps, &
uxore n̄ habuit tam humanè, ut ea tam su-
bitam conversionem morum, tamque in-
speratam latis mirari non posset, neque fi-
nem ullum faceret deprædicandæ tantæ
sermonum Francisci efficacitatis. At non
tantum ejus oratio, sed etiam aspectus u-
nus corporibus juxta & mentibus medeba-
tur. Una certè fuit eatum, quarum men-
tes procurabat, quæ cum gravi oculorum
dolore torqueretur multos jam dies, con-
stituissetque ad S. Bartholomæi Apostoli
patrocinium per novendiale Sacrum ad

G s   ejus

ejus decus celebrandum configere; consilio communicato cū amicā, quæ ipsa quoque P. Fráculo Confessario utebatur, ejus monitu ad Templum nostrū adiit communem Confessarium cōsultura prius: verū, præstolari coacta, dum is aliis cuiusdam confessiōni dat operam, nec mediocriter prolixæ; dum opperitur, abscedere repente dolor, sic, ut antequam illa altera finem confitendi fecisset, redierit hæc domum planè levata: prostridiè rem totam narrati cum gratulatione, inculcavit Franciscus, qui Sanctorum mos semper fuit, ejus obedientiæ secundum eventum assignandum esse; porro nunquam deinceps mulier oscularum dolore tentata est.

Advocatus aliquando ad virginem agrotam, quam penè animam agentem reperit, cum jam pronunciassent Medici, vix duas tresve horas victuram; adstantis Dei famulus tantisper colligit animum silens, & quantum quidem conjectura fert, moribundæ dores atatemque considerans, aptissimam utique ad divinum obsequium; uno retento socio, excedere fas jubet quoiquot aderant: tum procumben-

bens in genua, oravit haud ita diu, at ar-
dentissimè : mox Apostolica quadam fi-
denta brachium deploratæ prehendens,
In nomine, inquit, Domini nostri Iesu Christi, im-
pero tibi febris, abscedas omnino à corpore huiusce-
familiae Dei, liberisque relinquas ad pias fun-
ctiones, ad quas illius opera visum eidem Domi-
no Deo uti in tempus longius. Nec pluribus
opus fuit : cessit febris sic, ut continuò
ægra sensuum usu recepto, quem pro-
sus amiserat, ad se redierit, intrà paucos
dies planè convaluerit, stupente Medico,
& divinam vim primum; post, efficacita-
tem precum servi Dei suspiciente. Ut vero
Franciscus eam laudem sibi ipse præripe-
ret, persæpè nuncupari vota jubebat Cæli-
tum quibusdam : quorum quidem voto-
rum præsentissima fetè vis erat. Mulier uce-
ratur gestans, eò usque permiserat se le ini-
potenti iracundiæ, ut eam excepérat pro-
fluvium ingens sanguinis, & scilicet tam
pertinax, ut nulla vi sisti posset. Cùm
jam conclamata salus illius esset, ac-
cessit vir Dei: is cùm accurrisset, bra-
chium deploratæ prehendens, proinde ar-
que illius alterius, nuncupare jubet certum

G 6

votum

votum SS. Ignatio ac Mauritio; vix id mulier conceperat, cùm inhibitus illicò sanguis est; ita brevi convaluit. Eādem arte conatus est alias, in Sanctum aliquem, cuius nomen proditum non reperio, curationem transferre cujusdam virginis, exitiali laborantis dysenteriā. Cùm enim ad eam adiisset, hortatus magnoperè est, ut votum Deo, Sancto illo interposito, nuncuparet: sperare se, convalitaram. At illa (quā de causā haud comperio) certum sibi esse asseveravit, votum deinceps nullum concipere, post tot jam nuncupata; neque verò se per miraculum velle convalescere. Ubi illam in suscepto consilio persistare Franciscus videt, At saltem, inquit, brevem mecum precationem recita. Cùm annueret, ipso verba præunte imperatam rogandi formulam virgo recitavit: secundūm illam discessit famulus Dei, ipse quoque Domino Deo laborantem commendans: illam cùm visisset postridiē, sanam reperit, sic tamen, ut, quod perrarum, exclamaverit continuò, propè expostulans, fraude se consanatam. At Franciscus in dicto silentio, ne verbulum quidem ab eâ addi

addi passus est, ne adstanti socio miræ illius curationis cognitionem daret.

Quod sequitur, pro miraculo haberi debeat, necne, relinquo in medio: rem expono dumtaxat. Apud civem quendam Aniciensem, virum bonum, cum Superiorum facultate, depositam habebat Franciscus arcam ingentem frumento plenam, in egentiorum usus; ne quis eorum, se absente, ut hæc illâc ad Missiones crebrò excurrebat, extrema penuria conflictans destitueretur. Et mandaverat tunc quidem piæ feminæ culpiam, ut candem illam annam se absente distribueret, ut cuique egentium opus esse, judicaret ipsa. Cùm rediisset, quæsivit ex eâdem, quo statu arca esset; illa vix superesse quidquam nunciata: ingentem fuisse numerum eorum, quorum indigentiæ subveniendum fuerit: penè consumptum quicquid frumenti reliquerat. Ergo implenda arca denuò, inquit vir Deo fidens: veruntamen, pergamus è, & quid quantumque supersit, videamus. Ubi venerant, arcam referatam mulier cui vix modicum quidquam superfuisse exploratissimum erat, videt stupens non modò plenam, sed

etiam penè exundantem: ne verò id piâ mortalium cuiusquam fraude factum suspicaretur, vetabat rei conscientia: cùm ejusdem arcæ clavem ipsa penes se semper habuisset. Idemque eâdem vi contigerat alias, hoc discrimine; quod tunc frumentum ad medium tantum arcam excrevit. Maleficia inter conjuges sustulit non semel: hi postquam cum illo egerant, ponabant scilicet Avernaliam illa odia, neque inter se deinceps ullo modo aversabantur. Sed nihil mirum, dæmonum artes sic elusas, cùm illos ipso obsecris juberet excedere corporibus. Asseveravit quidem mihi, Parochus Marlensis, vir gravis, seriusque, ad Franciscum, tunc ea in Parœcia operam dantem pervagatis Missionum exhortationibus, adductum hominem fuisse, qui inde usque ab annis octo pro Energymenototo eo tractu esset habitus. Nemo erat qui non putaret infelicem non nisi vi adductum, in Ædem sacram pedem illatum, ut toto eo intervallo contigerat, quod inciderat occasio: verum cunctos fellit opinio: neque reluctatus est, neque vultum ólyc contorsit, sed placide, ut de turba

turba quilibet, accessit ad homologationem, confessionem instituit, sacram mensam adiit: ex eoque die infesto hospite planè liberatus, quietè pacatèque deinceps exegit statatem.

§. IV. Mira ad ejus tumulum.

Nihil hinc præfari attinet: res tantum expoundendæ sunt, quæ si naturæ efficaciam superant, cui tandem rectius æquiusve adscribi queant, quam naturæ Authori, per se efficienti quod naturalis causa nulla eum ad modum effecisset?

Vitalis Tochæus à S. Bonito cum febris diuturnior vires juxta, & succum omnem exhausisset, medicinæque genus nullum esset, quod non adhibuisset incassum; ad sepulcrum denique Francisci perrexit ex voto. Ergo equum concendit, vel potius in equum impeditus est, in quo cum se sustinere præ virium imbecillitate minus posset, adhibiti sunt famuli due, quorum alter hinc, illinc alter adminicularetur. Ad ædem sacram ubi pervenerat, nihil illi potius fuit, quam ut toto corpore pronus se abjiceret ad tumulum viri Dei ingenti con-